

VAJSENBEEK PÉTER

Másképpen beszélni

A Palicsi-tó félig be volt fagyva,
amikor arra kirándultunk.
Ott telet két hattyú,
valaki biztosan etette őket.
A ködtől nem látszódott
a tó másik partja.
A hattyúkról beszéltünk,
az élő szimbólumokról,
hogymeg egyikünk látott már
hattyút szarni, és nem is képzelte volna
ezekről a kecses állatokról.
Később az irodalmi hagyományról
meg szimbólumokról magyaráztam,
a tó szennyezettsége helyett.
Persze a valóságról kellett volna,
ha nem is pontosan, de valahogymeg
másképpen beszélni.
Hiszen én, aki nem hiszek abban,
hogymeg Isten a maga képmására teremtett,
én, aki a technikai fejlődéshez nem értek,
állatot nem tartok,
mégismeg melyik ködös partról beszélék
és kinek?

Hiszen ez a sok szimbólum,
a maga valóságában,
nélkülem is él, eszik, ürítkezik,
szennyeződik és megfagy.
Megtorpantam, mint boltban az egyszeri vásárló,
aki hirtelen elfelejtette, mit akart venni.